

péče o zaměstnance československé státní železniční správy, při čemž předepsáno zákonem jen zachování tří podmínek v § 4 úrazového zákona v nov. znění uvedených, a vše ostatní jest věcí vnitřní úpravy příslušného oboru státní správy. Není zákonného ustanovení, které by nositeli úrazového zaopatření poskytovalo stejná práva, jež územním úrazovým pojišťovnám propůjčuje § 47 druhý odstavec úraz. zákona. Předpis § 47 druhý odstavec úraz. zákona jest předpisem výminečným, platícím jen pro úrazové pojištění na základě úrazového zákona, a nelze jej proto vztahovati na případy, kde jsou určité skupiny zaměstnanců zproštěny pojistné povinnosti. Není tedy ohledně nároků v bodě 2. žaloby uvedených zvláštního zákonného předpisu, který by připouštěl ručení za nepřímé škody, a právem soudy nižších stolic i v tomto směru žalobu zamítly.

Čís. 9675.

Přihlásil-li věřitel k vyrovnání omylem jen část pohledávky, týkaly se účinky vyrovnání i zbytku. Nabyli-li vyrovnací dlužník (za sporu o zaplacení celé obživlé pohledávky) vědomosti o tom, že věřitel omylem nepřihlásil k vyrovnání celou pohledávku, byl povinen ihned zapraviti i splatnou již kvotu na nepřihlášenou část pohledávky. Neučinil-li tak, obživla celá pohledávka.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 406/29.)

Žalobkyně měla za žalovaným pohledávku 2.745 Kč 15 h, přihlásila však k vyrovnání omylem jen 1.741 Kč 15 h. Vyrovnání na 40% bylo přijato a žalovaný zaplatil žalobkyni 696 Kč 46 h. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení celé pohledávky, obživlé prý podle § 57 vyr. ř., po srážce zaplacených 696 Kč 46 h ve zbytku 2.048 Kč 69 h. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud přisoudil žalobkyni 401 Kč 60 h, to jest 40% kvotu z nepřihlášeného zbytku pohledávky 1.004 Kč. Nejvyšší soud přisoudil žalobkyni dalších 1.647 Kč 09 h.

Důvody:

Dovolání žalobkyně, opřenému o dovolací důvod § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., nelze upřiti oprávnění. Jest nesporno, že žalobkyně přihlásila k vyrovnání o jmění žalovaného z omylu jen část své pohledávky, 1.741 Kč 15 h, ač její pohledávka za žalovaným činila v pravdě 2.745 Kč 15 h. Podle § 53 vyr. ř. týkaly se účinky vyrovnání žalovaného s jeho věřitelstvem i zbytku pohledávky žalobkyně k vyrovnání nepřihlášeného 1.004 Kč a zůstal žalobkyni nárok na vyrovnací kvotu i z tohoto zbytku pohledávky zachován. Zjistily-li nižší soudy, že část pohledávky nepřihlášená žalobkyní k vyrovnání, nebyla samostatnou pohledávkou, nýbrž

jen částí celkové její pohledávky 2.745 Kč 15 h, nelze tvrditi, že zaplacením 40% kvoty na přihlášenou část pohledávky žalobkyně zanikla podle § 53 vyr. ř. ta část pohledávky nekrytá kvotou, kterou žalobkyně přihlásila. Zaplacením kvoty byl dlužník jen sprostěn závazku zaplatiti část pohledávky, pokud nebyla kryta kvotou, avšak otázku, pokud byl sprostěn závazku, posuzovati jest s hlediska celkové pohledávky žalobkyně nikoli jen s hlediska té části, kterou přihlásila k vyrovnání. Pokud odvolací soud vyslovil názor, že žalobkyně nemohla se dovolávati pro sebe účinku § 57 vyr. ř., nelze s ním souhlasiti. Jest ovšem správné, že žalovaný byl, pokud šlo o částku, kterou žalobkyně přihlásila k vyrovnání za vyrovnacího řízení, bezelstný v tom, že má žalobkyni platiti podle vyrovnání jen kvoty z té části pohledávky, kterou přihlásila k vyrovnání. Nabyli-li však žalovaný za sporu vědomost o tom, že přihláška pohledávky žalobkyně k vyrovnání spočívala na omylu, nemohl se již od toho okamžiku opírat o bezelstnost, která musila v něm býti ostatně zviklána již okamžikem, když mu byla doručena žaloba (§ 326, 338 obč. zák.). Žalovaný musil si od té chvíle uvědomiti, že má i co do nepřihlášené části pohledávky žalobkyně povinnosti, převzaté vyrovnáním. Bylo-li zjištěno, že žalovaný byl podle vyrovnání povinen zaplatiti kvotu 40% do osmi dnů po přijetí vyrovnání, což se stalo dne 16. prosince 1927, nastala žalovanému v tom okamžiku, kdy mu byla doručena žaloba a kdy si nad to za sporu ujasnil, že se žalobkyni sběhl omyl při přihlášce pohledávky, povinnost, by ihned zaplatil 40%ní kvotu, připadající i na nepřihlášenou část pohledávky žalobkyně, ana její splatnost již dávno byla nastala, a na bezelstnost, která ho až dosud chránila a povinnosti té zbavovala, se od onoho okamžiku nemohl již odvolávati. Žalovaný tak neučinil ani do konce ústního jednání v první stolici, neboť byl právě k zaplacení této kvoty odvolacím soudem odsouzen, a v dovolání uplatňuje jen s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. nesprávnost názoru odvolacím soudem po té stránce vysloveného, aniž tvrdí, že kvotu tu zaplatil. Neučiniv tak, ocitl se žalovaný v prodlení s povinností, splniti vyrovnání včas a plně (§ 57 vyr. ř.) Nelze tvrditi, že šlo o omluvitelné nedopatření při plnění (plen. rozh. nejv. soudu ze dne 9. února 1928 pres. 761 čís. sb. 7760), an žalovaný seznal za sporu, jak uznává, že se žalobkyni přihodil omyl při přihlášce pohledávky. Domáhá-li se proto žalobkyně na žalovaném nároku ze zmatečnosti vyrovnání, nelze jejímu nároku upříti podle § 57 vyr. ř. oprávnění. Nárok ten jest posuzovati s hlediska celé pohledávky, nikoli jen té částky, která nebyla přihlášena k vyrovnání, ježto jde, jak řečeno, jen o část skutečné pohledávky, nikoli o pohledávku samostatnou. Výtka žalobkyně, že odvolací soud neposoudil věc správně s hlediska právního, jest tudíž odůvodněna.

Čís. 9676.

Informativní výslech stran jest i v rozlukovém řízení součástí výsledku ústního jednání, nelze jej pominouti ani v první stolici ani při